

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en 1ª isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Moll, num. 10, botiga
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA 8 rals. Cuba y
Puerto-Rico 16 rals. Estranger, 18 rals.

UN RAIG DE LLUM.

A nació espanyola al acabar-se l'any 1885 se sent com per tot lo cos una forta estranya que la posa inquieta. Ta alguna cosa de segur; mes que no sab què. Li deyan que ab això de la reconeixença monàrquica tot marxa-ria al pel, y 'l pel se li erissa. Y això que 'ls republicans juran no moure's y esperarbo tot de la legalitat, mentre que 'ls carlins aseguren que no faran res fins que 'ls republicans portin l'anarquia.

Què té, donchs, la nació espanyola? Alguna cosa com la vaga inquietut y la frisana de certos animals, al aproximarse un terremoto. L'instint popular que es molt si sent alguna cosa. Què recau l'instint popular? Es que la terra 's mou? En la impossibilitat d'expresar nostres pensaments de una manera clara, concretemos a espíolar en la premsa nacional y estrangera, que du aquells dies coses, cada una de per si molt interessants y totas reunides sumament iluminoses.

Moltas candelas fan un'ataxa. Encenémla nosaltres. Fem llum.

L'acte del duc de Sevilla, ha produït gran sensació à Alemanya.

Això deya, en sustancia, un telegramma extranger, referintse a l'empenyó del primogènit del infant D. Enric de Borbón, per entrar à las habitacions de D. Maria Cristina.

Y en efecte, què es lo que 's proposava 'l duc de Sevilla? Ningú respon: lo cusi de D. Isabel II continua pres y la causa està en sumari. Vindrà un dia que se sapiga fixament què es lo que intentava?

Un altra historia:

Sapigut es que tots los reys tenen al seu servent persona de la seva intima confiança, qual caràcter encara que de caràcter familiar, fa que exerceixin gran influència política. D. Alfonso va estar rodejat sempre de personatges propicios al partit conservador. Bé prou que 's va coneixer! Ab deu anys de reinat, los liberals van governar dos d'escassos y encara ab les mans lligades. Desitjós en Sagasta d'evitarlo, proposava are a Dona Maria Cristina que fos nomenat al menos un liberal, lo duc de Tetuan, invocant al efecte la costum seguida en tots los països constitucionals.

No 'n va poder treure res. Vá insistir y la reina regent li vá respondre:

Si tant indispensable creu lo nombrament del duc de Tetuan, lo nombrare; pero demà mateix me 'n vaig al meu país ab las meves fillas.

En Sagasta va arroonsar-se.

(Extracto de una carta de la Publicidad, 27 de cembre.)

Y are preguntjo: —Es possible que la viuda de D. Alfonso XII, per un motiu tan futil, com lo tenir de servent à aquesta o aquella persona, puga seguir l'exemple de D. Amadó de Saboya, de gloria memoria, sobre tot desde l'punkt que se 'n va anar de Espanya?

Que pot esperar-se donchs, lo dia que 's presentin dificultats un xic més graves que la citada?

Lo nostre pà de cada dia:

Avuy D. Maria Cristina, ab las seves fillas, ha sortit à passejar ab carrozza per la Casal de Campo.

També D. Isabel II ab las infantes ha anat al mateix lloc encara que ab diferent carrozza y seguint una direcció oposada.

Un suet per l'estil, se llegeix casi cada dia en los periódics de Madrid.

Item m-s. Detalls íntims:

La reyna menja en la seva cambra y separadas en la seva fan los menjars la reyna Isabel y sus fillas las infants. Ni un sol dia s'ha reunit en lo menjador de familia avans tan animat pél caràcter al·gre del rey. (Transcripció integra de un periòdic monàrquich y fervent dinàstich.)

Dixem l'intimitat y fixemnos en la vida pública.

Diumenge va celebrar-se a Madrid una gran mis a de campanya; va a-istirhi la reyna regenta; pero no la reyna Isabel, ni l'infanta del mateix nom, ni D. Eulalia.

Y cuidado que la missa va celebrar-se en sufragi del ànima de D. Alfonso XII y à ella van concorribi passat de 16 000 homes.

Escotin gno interessan aquells datus? Donchs encara no hi escurat tots los retalls.

Fins en l'interior de Palacio, entre l'elevat servent de la que per ell mateix es calificada ab lo nem poch simpàtic de la Austriaca, hi ha un partit que lamenta veure descartada la constitució per obra de «Cánovas, las pretensions de la reyna mare D. Isabel. L'alta societat madrilenya s'ha permés la satisfacció poch generosa de fer una especie de manifestació nacional, deixant en un aislament comparatiu a la trista viua de D. Alfonso XII per visitar asiduament a sus rivals. Fins ha arribat a dirse que 'l general Martínez Campos s'ha cegut en lo cas de dar alguns passos en interès de la estabilitat monàrquica, pera convence à la reyna mare y à la consellera de Gironi, de que deuen au-entarse, deixant lo camp lliure à la regenta.» (De un article que publica 'l Temps de Paris y que reproduxeix en alguns periòdics de Madrid.)

Y això que no hi ha encara cinc setmanas que D. Alfonso es mort. Què succeirà ab deu anys de regència, ó ab setze si neix un noi?

Cánovas en lo seu discurs davant de la fracció de la majoria que 'l seguirà:

La monarquia atravesa un pas molt difícil...

Quan la monarquia estiga en circumstancies normals, podrà reclamar lo dret que tenim de turnar en lo poder ab los altres partits monàrquichs.

Cánovas davant de las Corts, al pendre possessió de la presidència:

La legalitat es la regencia de la ilustre senyora, de la senyora augusta què en aquest moment té ademés de la corona de regent que ostenta, altres tres coronas que deuen infundirnos lo més gran respecte y la ad-

hesió més ferma: la corona de la virtut, la de la juventut y la del dolor.

Y això va continuar recalcant sobre aquest punt, com si aquest punt necessites una gran defensa.

Una opinió d'advocat:

La mort de D. Alfonso ha suscitat entre varas qüestions una de molt grave. Apart de que la Constitució no havia previst lo cas de que 'l rey morís sense fills masculs y ab sa mulher embrassada, havent quedat ab cert matis de arbitrat i la regència en que vivim, lo cert es que l'abdicació de D. Isabel II està per publicar; que s'ignora en quins termes va ferse; que ni 'l rey ni la seva mare van jurar la Constitució y sobre tot que no es lo mateix una abdicació que una renúncia, sino una transmissió circunscrita al subjecte que reb la investidura. Exemples hi ha en la nostra història y fora d'ella de reys que han abdicat à favor de un fill y à la mort d'aquest han tornat à recullir la corona, y si jo pogués explicarme bé y tingüés autoritat per ferho en tal materia diria què en lloc del subjecte desconegut, ambiguo que avuy es rey d'Espanya y qual personalitat oscila entre l'actual princesa d'Asturias y l'últim fruit, reclos encara en lo ventre materna, de la dinastia de D. Alfonso, 'l dret està de part de D. Isabel II.» (Carta del Sr. Carvajal al periòdich La Voz de Galicia.)

Me sembla que aquesta col·lecció de candelas, ja fan prou llum per veure... lo mol fosca qu'està la situació.

Complement:

Ja s'ha trobat la fórmula ab que 'ls senadors y diputats prestaran jurament. Uns y altres juraran guardar fidelitat al legitim successor de la Corona. (Telègrama de Madrid del dimarts à la tarda.)

La fidelitat al meu entendre deu jurar-se à una persona determinada y no à una abstracció. Y are bé. Qui es aquesta persona? Ni 'ls diputats ni 'ls senadors ho determinan. Van veient la fosca de tot aquest tinglado?

Demà p'drà esquinçar la grua, y tothom quedará bé, dihen, jo vaig jurar fidelitat al legitim y si per tú 'l legitim es fulano, per mi 'l legitim es menguano. Es un jurament aquest que fins los carlins poden prestarlo, perque pels carlins 'l únic legitim successor de la Corona es lo rey de les búnqueres.

Del pais què es l'únic que podria resoldre aquest conflicte; del pais enter, consultat per medi del sufragi universal, del qual emana 'l dret, en tots los pobles moderns; del pais què es lo tribunal superior en totes las diferencies políticas, ningú se 'n recorda.

«Quin conflicte! Quin conflicte!» va dir D. Alfonso al morir. Y tal vegada tenia més rabò de lo que 's figurava!

Mentre tant à França, en una República, segons los monàrquichs, avuy tant perturbada, ab la major tranquilitat del mon, sense que la bolsa s'alteri, sense que 'ls negocis se paralisin, sense que 'l pais ne sufreixi, terminan los poders de Mr. Grevy, y las Càmaras lo reelegeixen per una immensa majoria.

Comparin los que sostenen la necessitat de la monarquia com à base de regularitat y d'ordre, comparin entre las sordas inquietuts que avuy perturban al nostre pais y la facilitat assombrosa, ab que allà, per medi de una senzilla votació confereixen la jefatura del pais à un venerable ancian que res té de teme ni dels seus

fills, ni dels seus gendres, ni dels seus cunyats, ni de la seva sogra, qu' es tot lo que pot dirse.

P. K.

LA TERRA DELS IGNOCENTS.

(ARTICLE ESCRIT LO 28 DE DESEMBRE.)

EONS contan las crónicas, hi havia antigament una nació,—qual nom no dire per prudència,—en que passaven les coses més rares y estupendas.

Probas al canto: feyan ministres als homes més incapassos, nombraven cobarts y elegian per capellans als més buitangueros.

Podria citar algunes personalitats que confirmarien aquestes apreciacions; pero no ho fare per prudència.

La gent d' aquell país era molt mansa y molt campeixana: s' ho deixava fer tot. Mentre si diguessin qu' era pel seu bé, no posava dificultats en res.

Li plantavan contribucions de *padre y señor mio*; li buitavan los diners a les seves barbas; li feyan veure garsas per perdius y perdius per anechs, y la gent res, tant tranquila y resignada.

Pujava un embaucador qualsevol á dalt d' una tribuna, y allí descapellava un discurs probant que tot allò estava molt bé y que l' pais podia tenir-se per ben ditxos.

Y l' pais, naturalment, s' hi tenia.

Era una cosa que donava gust sentir les reflexions que feya l' públic sobre la marxa dels negocis.

Los botiguers deyan:— i, es veritat que anem malament; pero pitjor podríam anar.

Los comerciants replicaven:—En efecte, casi b' no fem res; pero menys podríam fer.

Y l' propietaris anyadian:—Realment, nos fan pagar molt; pero més nos podrián fer pagar.

Aconsolantse d' aquesta manera, la gent tirava com podia, sense inquietar-se pel porvenir. Los uns se tançaven al Hospital, i els altres se morian al Hospital, y l' altre, no t' h' int paciència, s' matavan anticipadament per adelantar-s'nya.

Y l' govern! ¡Oh! L' govern s' ho mirava ab olimpica tranquilitat, y devegadas deya... .

Callo lo que deya, per prudència.

La nació à que l' m referixo, embrutida per falta de funcionament del cervell, va anar perdent poch á poch la seva forma primitiva, y va quedar convertida en un cantí.

Un cantí dit y fet, ab la seva ànima de cantí y tot.

Lo govern, que això era lo que buscava, per poch reventa de satisfacció.

¡Si l' feya de camins á la font del pressupuesto ab lo cantíret a la mal! Quin modo d' anar y venir tot lo sant dia!

Pero, ja ho diu lo ditxo: tant va l' cantí á la font...

Lo cantí s' va trencar; varen escamparse l' s testos, y la nació va sortir de test.

Això era l' any... Suprimim la fetxa, per prudència.

Lo pais dels ignocents sembla tot un altre. S' havia espoliat las morralles de la esclavitud dorada.

S' havia tret la són de les orelles.

Y s' havia fet dueny de dels seus destinos.

L' alegria li sortia per tot arreu; cantava, cridava viva qualsevol cosa, aplaudia al primer que se li planteava al davant y al últim, no sapiguent ja que fer, va comensar á fer disbarats.

Los disbarats van ser aquests:

Abdicar irrelixivament la seva soberania.

Comensar certas coses y deixarlas á mitj fer.

Y creure á varias persones, que no' anomenaré per prudència.

Comesas aquestes tonterías, la nació va posar-se á la palla.

Y dormint, dormint, va succeir que un pais que al vespre era durnyo dels seus destinos, va llevarse ab los destinos escamotejats.

Quatre caballers molt illestos se l' s havian quedat per ells.

Los patricis que ab les seves manyas varen ficar-se la nació á la buixaca, eran... tot lo que vostés vulguen; tot, menos totous.

Lo seu primer cuidado va ser enganxar lo caníl de la millor manera possible, y tornar á fer visitas á la font del pressupuesto.

La font encara rajava!

Y no perque hi baguès molta aigua, sino perque l' pais s' estava al darrera suant y girantse l' portamonedas del revés per esquitxar l' últim xavo.

Van passar anys, y anys y més anys.

La terra de la ignocència feya llàstima; pero l' s seus habitants no.

Sentian demunt de la seva esquena les xurriacades del poder; veyan repetir-se a la llum del dia les escenes d' altre temps; lo govern los hi posava la bota... a cert puesto, y ells, somrient, encara murmuravan:

—l' osamela aquí que zo hi tinch butxacas.—

Si un tractava de ferlos obrir los ulls, deyan:

—!Ah!

Si l' s feyan proposicions per sortir d' aquell estat, respondian:

—!Oh!

Y l' s que sabian hont tenian la mà dreta, callavan... per prudència.

De repent, en dia, no se cóm torná á trencarse l' cantí ab trenta mil bossins. Allò va ser una revelació.

La gent va despertar-se; pero de veras.

Y com que a la segona catxamona, va resoldre definitivament rompre ab lo passat, empended novas vias, no fuisse de les sirenes patriòtiques y fer una cosa....

Una cosa bastant trascendental.

Pero que jo no diré... per prudència.

FANTÀSTICH

VAJA que si l' pais se queixa de que are la política es monòtona y pesada, s' queixará per vici. No hi ha avuy espectacle que puga fer la competència al que donan los monàrquics concentrats. Es una mica carot; pero amigo, ja se sab, las funcions divertides y posades á tot rumbo may son baratas.

Fins are no s' ha representat més que la primera part; pero l'quin espectacle, senyors, l'quin espectacle!

Lo Congrés bullia. Ls dos guapos andalusos se colocaban frente á frente: festejan tots dos á la senyora Presidència qu' es una dama de moltes campanillas, y demandan quart y ajuda als amichs y als veïns per realitzar lo rapto.

Conta l' d' Antequera ab la jovenalla més impenitosa, que l' segueix per la seva bona cara y pèl seu rumbo. L' de Málaga té unas quantas dotzenes de vellots, que si b' es tots deuhen la seva fortuna al de les dents, avuy li pagan los favors á cossas. Pero com que ab aquests no n' tindria prou per puja al balcó, l' barba que s' diu Sagasta, agrahit perque li han donat la clau del rebost, li arrima las espallasses.

Mentre tant la sogra, Sra. Vega de Armijo, refusava; la Sra. Esquerra, que podia estar-se'n ben b' de fer certs papers, se n' va ab lo xulo de Antequera, y únicament los republicans, satisfets de l' h' assanya, fan lo que deuhen, contemplant la renyina de galls, desde la barrera.

Y are lo més bonich es que tothom está content. Lo Guerxo-malaguenco perque se n' ha endut la poma.

En Dentetas d' Antequera, perque si l' sén rival l' ha guanyada, ha hagut de valdre's de la cooperació de aquell mateix que antes de reunir-se las Corts actuals, va dir: «Primer desbonradas que nascudas.»

L' Esquerra, perque créu baver demostrat que si l' sfiguran que no serveix per roseigar, serveix per donar mossegadetes á las pantorrillas dels que menjan.

Y nosaltres, més contents que tothom, al veure que la concentració monàrquica estarà prompte á punt de carmetxo.

Carmelo que l' s proposém regalarlo á la xicoteta dels nostres pensaments perque ab una xuclada l' fassa fonedit.

En Romero es de la pell del dimoni. Per comprometre al Monstruo, no se li va ocorre celebrar uns funerals per D. Alfonso? ¡Oh, y que are vol que paquin lo gasto tots los socios del cassino conservador, á proporció de les seves quotas, de lo que n' resultarà que l' s de 30 rals que s' estan donant als dimonis, hauran de pagar tres vegadas més que l' s de deu, sense baver prés candela en l' ofertori, perque lo qu' es ells al funeral no van anarhi.

Y aqui tenen a n' en Dentetas d' Antequera més salifet que may de baver fet una travessura á las costelles del Monstruo, l' qual ha fet un mal paper no assistint á uns funerals del rey difunt.

Ja ho deya un periòdic romerista: «Los nostres amichs van sortir de l' iglesia radiants de satisfacció.» Esta clar; l' òdona tant gust això de poder assistir als funerals de una persona amiga!

—Sab com passan lo temps are l' sagastins? Respallant al monstre de las caygudas que fa su-

frirli en Romero Robledo, y tirant gultas als republicans.

Fins á tal extrem han perdut l' orems que s' fan grans amichs de un monst uo desdent-gat, que l' més gran obsequi que puga dispensarlos, sera ferlos acompañar a rosari per en Pidal y s' esparveran y fan estremits contra un partit, al qual potser dintre de molt poch temps aniran a demanarli ab la mà exesa una gracia de caritat per la mort de Déu.

—Volen saber qu' es lo que pensan actualment los extrangers, d' Espanya?

Donchs aquí va un petit párraf del Temps:

«No se sab encare qui recullirà definitivament la herència de Alfonso XII; y potser se sab menos encare si dintre de alguns mesos quedrà alguna herència per recullir.»

Me' voleu creure a mi? No 's treguin les mans de la buixaca que l' dia menos pensat s' hi trobarán alguna cosa.

Pla de desdeny contra en Castelar, parla l' *Diari de Barcelona* dels intents que té l' gran tribuno de restablir lo qu' ell ne diu un cortissimo i triste paréntesis de la història espanyola abierto per una asonada y cerrado per un puntapié.

El *Diari* començà a preparar las assentaderas, que aqueixas puntadas de peu tenen tornas.

Lo conde de Paris y la seva senyora, van ser l' altre dia sorpresos pels gendarmes, mentre estaven cassant sense llicència.

Aquests pretendents al trono, pagaran la multa, i pendrà l' e copeta y en paus ab la R. pública.

Però ja d' ells lo dia que s' dediquin a cassar corones!

Avants de presentar-se á las Corts la reyna regent, per consell dels seus ministres responsables, va presentar-se al exercic. Primer una revista militar qu' l' jurament de fidilitat á la Constitució.

Aquí s' hi vèu la mà de l' Martinez Campos. Ell dirà:

—Jo estich per lo positiu. Primer á Sagunto; al ministeri després.

En va en Sagasta tracta de contenirlo. L' pollastre antequera esità resolt á promoure un debat y á revoquer a n' en Cánovas. Te l' pap plé y l' ha de vuidar.

En Sagasta diu que ho impedira, costi lo que costi.

Lo pollastre de Antequera respon que parlarà pesi á qui pesi.

Y figurinse fins a quin punt han arribat las coses. qu' en Sagasta ha donat á entendre que avants de permetre que atrozinin al pobre Cánovas, de primer disoldrà las Corts.

Da seguir que aquest mansoy de D. Matèu, digne de celebrar la seva festa pels Sants Ignocents, no coneix l' apòlech de la serp y l' pages.

Un pages va trobar una vivora mitj morta de fret. —Pobre bestiola va dir, y plé de compassió va ficar-sela á la pitrera per reanimarla. La serp, al veure-s' les orelles, per més que de orelles no n' gastava, va donar tal fribolla al compassiu pages, que una hora després era difunt.

Are ja ho sab D. Práxedes: crihi serps!

Vá morir D. Alfonso y la grandesa d' Espanya en un rapto de amor al difunt monarca y acordar erigir una estàtua á sa memòria.

Han passat cinc setmanas desde aquell aconteixement, y avuy los grans d' Espanya ja diuen que ells sois no volen fer-ho sino mediant lo concurs de totas las classes socials.

Si visqués D. Alfonso ja tindria estàtua.

Perque es de creure que s' quedaria com una estàtua, davant de la constància, l' rumbo y la grandesa dels grans d' Espanya.

Contrast.

En Martinez Campos, parlant de D. Alfonso, desde la presidència del Senat, fins v' estar eloquent.

En Cánovas, parlant de D. Alfonso, desde la presidència del Congrés, v' estar molt fret y apàtic.

Mora/ea: En Martinez Campos v' fer la monarquia de D. Alfonso XII. En Cánovas v' explotaria.

CARTAS DE FORA —Una persona de Lleida ns escriví lo següent: «Lo dia de Nadal al demà, un amich que té la costum de fer limosnas en semblant diada, va socore al germà del bisbe de Menorca, Sr. Mercader, acollit en la casa de caritat de Lleida, de uns deu o dotze anys á n' en aquesta part. L' infeli va probablement vestit com los demés assilats, pateix de ofech y està tot ell inflat. Doném la notícia creguts de que arribarà a coneixement del bisbe de Menorca l' qual lo que no ba fet ab dotze anys potser ho fassa arre, que, després de tot, no ha de serli molt gravós, ja que desgraci-

dament lo seu germà no ofereix tenir una vida molt llarga.

L' econòmic de Pineda, conegut per Mosca Vironera, s'neix a casar un jove de la població fins i a tant que l'seu pare haja fet dir los oficis per sa difunta esposa. Aviat l'iglesia semblarà una oficina de hipotecas: si l'pare no ha fet registrar una finca, l'fill no podrà vendreia.

Lo rector de Valls, desde la trona: «Faig à saber a qualsevol que haja perdut dos polissons que vinga à la sagristia a recollirlos, encare que no crech que tinga l'gust de saber qui son aqueixos senyors que 'ls han perdut.» Lla-tima de gust! Perque i rector de Valls podia—si no les hagués esparverades—à pretext de averiguar si eran seus, pendre 'ls la mida y passar una bona estona.

L'AUCA DEL ANY PASSAT.

Fent l'auca avuy m' entretinch,
del fatal vuytanta cinch.

Neix, ab mil extremitius,
de paes desconeguts.

De la primera estrabada,
trinxà Málaga y Granada.

S'entrete dèu ó vint dias
fent malials y picardias.

Lo cel se posa tot trist
y ab un taro jamay vist.

Neva y pioi per tots cantons,
y tothom té panallons.

Després d' aquests disbarats,
comeusau a vení ayguats.

Y a temès, èries ventadas
é increibles pedregadas.

Cau l' hivern, per ti, à l' ossera,
y entrén a la primavera.

Los pajessos van pels camps,
disparant renecs y brams.

Ab la pedra que ha caygut
la cultura s' ha perdut.

Lo poch que quedava dret,
ho ha acabat de matà i fret.

Y lo que haurian salvat,
las ayguas s' ho han emportat.

Tothom canta i tururut:
qui jem-ga ja ha rebut.

Resultat de tot això,
una gana que fa pò.

Los pobres llenyan las eynas
perque en llocu se troben feynas.

Las grans obras s' entrebancan
y las fabricas se tancan.

Fins se suspén, quin afront!
lo monument de Gotón.

Entre muj d' aquestas penas,
surt lo Còlera y diu:—*Buenas!*—

Lo pais ja perta les alias
y desseguit pensa:—*Mala!*—

Lo microbi, mèsters tant,
fa l'seu fet allà à Alicant.

Luego prén la diligencia,
y s' dirigeix à Valencia.

Y despres de poca estona,
se 'ns presenta à Barcelona.

Aquí fa una aliansa séria
ab la senyora Misericòrdia.

Surrats y ab maneras toscas,
matan la gent com à moscas.

Pero, riuent ó plorant,
aném passant y adorant.

Dé repunt, rebém un dia
notícies de la Occeania.

Los alemanys, fent un rap,
s' han quedat l' isla de Yap.

Desseguida alesm la veu,
moventnos per tot arréu.

S' obran varias suscripcions
per poguer comprar canons.

La gent com cal, examina
cóm nos trobém de marina.

Tractém de comprar fragatas
grossas, bonas y baratas.

Pero l' govern de Madrid
nos priva d' alsar ni un dit.

La Espanya, ab tanta camorra,
ja ho comensa a deixar corra.

Los dos governs, mèsters tant,
segueixen pastalejant.

Los alemanys, fent los mansos,
buscan d' allò més romansos.

Don Anton no sab que fè,
y tot ho troba molt bè.

Hasta que al fi surt lo Papa
y piz, zas! arregla 'l mapa.

Salvada aquesta questió,
ne vè un' altra du pitjó.

Lo rey, qu' estava bo y sà,
i plaf! se 'ns mor! sense avisá.

La boixa, mirant la caixa,
s' espanta y fa una gran baixa.

En Cànoves, quan ho veu,
diu:—*Bah!* Ja 'us arreglaréu.—

Gracias a cert gatuperi,
don Matèu fa ministeri.

La fusió, que ja ho espera,
empunya al punt la curllera.

Y fent ambo ab los madús,
vè Nadal... y amén Jesús.

Veus aquí la trista historia
d' aquest any de cruel memòria.

Ja 'us lo podéu mirar bè,
que ni figura d' any té.

Malvitiye la séva planta.
Y l' anima que l' aguanta!

G. GUMA.

OBRE D. Antoni Obté à copia d' esforços y median l' ajuda dels constitucionals la presidència del Congrés, pronuncia un discurs... y fa figura. En tota la séva vida ha estat més infelís.

En canvi, en Martinez Campos ocupa la presidència del Senat, y fa un discurs que deixa blau à tothom.

Es l' únic que li faltava al Monstruo, que l' heroe de Sagunto li prengués la fama de orador.

Ell podra dir una cosa: «De la boca que no hi entran bons bossins, no 'n surten may bonas paraules.»

D. Maria Cristina no jurarà ajenollada, sinó dreta. Sobre lo qual diu un periòdic de Madrid: «Això es, en actitud de marxa.»

Llegeixo:

«La reina regent ha anat al Escorial, y al visitar lo panteon dels reys ha elegit las urnas que han de guardar las cendres del seu idolatrat espòs y les sèves.»

Ay ay giant aviat!

En la llista dels diputats que s' han adherit à la política de 'n Cànoves hi figura l' nom de una persona que fa més de sis mesos que va morir.

Reminicencies electorals. Si 'ls electors que votan son los difunts, ¿qué han de ser los diputats que segueixen a 'n Cànoves?

¡Pero qui sab! Potser ell se 'n gaudex encare. Així al meno podrà dir:—Miréu si es gran la mèva influència que tinch amichs y partidaris en aquest mòn y à l' altre.»

Vots que ha obtingut en Cànoves per la presidència: 222. Las tres oca: ell, en Sagasta y en Martinez Campos.

Vots que ha obtingut en Romero Robledo: 112. Los doze del pico 's creu que son d' esquerrans.

Sense aquestos, en Romero Robledo hauria hagut de quedar-se alla hont li correspon: al número 100.

Un periòdic científich titola *La Higiene*, després de fer notar que D. Alfonso va morir de una *tuberculosis* y que l' Tercer està molt grave de una *laringitis tuberculosa* també, diu lo següent:

«Lo matrimoni de D. Jaume y D. Mercé, fills l' un y l' altre de tuberculosos y parents, fòra una enormitat higiènica.»

¡No ho veuen com progessem! Fins higiènicament lo que li convé al pais es la República.

Un descubriment, ab motiu del depòsit de sabatas de paper compradas y pagadas pels conservadors com si fossen de cuyro.

«Saben per qué 'ls conservadors eran tant aficionats à seqüestrars periòdics?»

¡Per ferne sabatas!

Al Congrés s' han trastocat tots los assentos. Los que seyan à la dreta are seuenen à l' esquerra y vice-versa.

En Romero Robledo s' ha segut al mateix lloc que ocupava en Sagasta.

Si aquell assentó pogués parlar ¡qué 'n diria de cosas!

De la carta-manifest de 'n Lopez Dominguez:

—Nosaltres no 'ns confondrem ab los fusionistas, encare que marxarem al mateix objecte, operant un moviment *paralelo*.

¡No veuen? Ja tenen nom los esquerrans.

Son los Pares-Letos.

Pàrrafo de un sermó pronunciat en una iglesia de Madrid:

«Al rey Alfonso XIII, que desgraciadament reinà aquí à Espanya, ab tanta camorra, ja ho comensa a deixar corra. Are es probable que ja siga al infern.»

Vaja, que aquets Sonyers y Capdevilas de setana donan molt escandal y fan molt mal.

Sobre tot à la gent que no tenim creencias.

Diuhen de Madrid qu' es molt gran lo número de tarjetas que van demanarse per assistir al acte de la jura de la Regenta.

Succeheix com als teatros quan s' anuncia l' *última*

representació irremisiblemente de un' obra de gran espectacle.

A la porta hi ha empentes Ja se vé, la gent diu:— Qui sab si tornarem a veurela!

À LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—*Ma-nus-crit.*
2. MUOANSA.—*Nata Gata Rata-Bata.*
3. TRENCÀ-CLOSCAS.—*Masquesa.*
4. ROMBO.—*C*

C A R

C A B E L L

C A B A N A S

R E N O M

L L A M

S

5. GEROGLIFICH — Unas bonas polacras adornan à la dona.

Han endavinat totas 5 solucions Emilio, J. M. Bernis y Sicutérat; 4 Pepet d' Espugues, A. Sainz Francisco y Peret, Noy de la Dida y A. Boix Zorrilla; 3 Joseph Abril y Un G. comprador de *L' Esquella* y 2 no més Anònim y Joseph Asmarats.

XARADA.

Era l' temps de la *hu-tercera*,
que à la *dos* vaig ferme mal,
pujançant à un arbre molt alt
que hi ha prop de la riera,
per cultir una *hu-segona*
encare no ben madura.
Y are una *tres-dos* me cura
ab una *total* molt bona.

BETAS Y FILS.

ENDAVINALLA.
No só persona y tinc cor
y de persona tinc nom:
hi ha gent que à la cara 'm d'ú
y 'm menja casi tothom.

AREDNABAL.

ANAGRAMA.
Era un garrofer molt alt
un niu d' auccells me mirava
ab un *total* que 's menjava
ell tot sol una *total*.

EUDALT SALA.

TERS DE SÍLABAS.

Sustituir los pichs ab lletras de modo que llegidas vertical y horisontalment digan: Primera ratlla: nom d' home.—Segona: objecte per anar à plassa.—Tercera: adorno per las donas.

FRANCISCO Y PERET.

GEROGLÍFICH.

× ×

L

1 × 1

R. Y T. PATILLASSAS.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Ciutadans J. M. Bernis, Ventureta de Reus, J. Gual, A. Boix Zorrilla, Enrich Terrestre de G., A. S. B., Nineta Freda, D. F. Un Cellerí, F. Pallo, Jaume Ribot, H. M., L. Peyrot y F., Colomí Turrons y Bernat Pescaire. Lo que 'ns enriu aquesta senyora no 'ns serveix.

Ciutadans Francisco y Peret, Pepet d' Espugues, R. y T. Patillas-sas, S. V. S. T., Esquila Canyà, Paco No-hores, Dos Catístas, Setmes del Tivoli, Musich Tarragoni, J. Irmós, Josep Asmarats y V. Ert.—Publica en alguna cosa de lo que 'ns enriu.

Pepet del Carril: Sobre l' mateix tema ja tenim la temps una composició rebuda. Per lo demés no s'igual tant impactant que fem tot lo que podem sense preferències à lo menor sense intenció de tenir-nos.—J. Calamós La poesia està bé.—Jeanet Marquet de Rens: L' article adoleix de inexperiència: la frase final està molt bé.—Pi Font Malés: 'L de vosté no va — J. Ayne R.: T' l' de vosté resulta llarg i ditos: conformes ab lo que diu: passi per la botiga.—Sir Byron: Insertarem la poesia.—S. V. S. T.: Idem algun epigràma.

J. M.: L' assumptiu que 'ns comunica és de indole particular y no entra en la jurisdicció de la «Campanas».—Ricardo Rum Rum: Una serie de coincidències molt llargs d' explicar fan que la rabò li sobri. Procurarem qu'en lo successiu no tinga de qualsevol.—J. Ayné R.: Aprofitarem alguna de las variacions.—J. Taramassa: Publicarem algun epigràma, per mes que l' primer nos sembla haver legit en una altra banda.—Pepet Simpalich: La tenim en cartera y la publicarem.—M. R. (Leyda.) y J. R. B. y V. (Valls): Quedan servits.

AGUINALDO. Els lectors de LA CAMPANA DE GRACIA s'inscriuen al dia 6 de Jener pròxim. La obra important: itulada PERSONAJES BÍBLICOS que val 6 pesetas, la donarem per 3 pesetas, ab la sola presentació del número de LA CAMPANA que porta lo present anunciat a nostres correspondents y a la llibreria de Lopez, Rambla del Mitj, n.º 28

LOPEZ Editor — Hambla del Mitj. 28

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatre, 21 y 23

UN POLÍTICH ADELANTAT.

Mirin si es adelantat en Lopez Dominguez, que li han vingut los reys avants d' any nou.